

1

Daisy

Donderdag 9 juni 2016

Volgens mij is het geen goed idee om Millie mee naar de kliniek te nemen. Dat heb ik al een keer of zes tegen Simon gezegd. Los van het feit dat ze haar balletles na school mist en zich te pletter zal vervelen, is het simpelweg geen geschikte plek voor een kind. Ten eerste omdat het misschien niet tactvol is tegenover de andere patiënten. Men gaat er vaak te gemakkelijk van uit dat mensen die proberen een kind te krijgen elk kind dat ze tegenkomen fantastisch vinden. Dat is heus niet altijd het geval. Soms hebben ze er een hartgrondige hekel aan, zelfs aan een schattig kind als Millie. Het kan pijnlijk voor hen zijn. Millies klaterende gebabbel in de wachtkamer zou iemand onbedoeld kunnen irriteren of van streek kunnen maken. Het klinkt overdreven, maar onvruchtbaarheid is een rauw en pijnlijk onderwerp. Bovendien maak ik me zorgen over wat ik met haar moet doen als we in de spreekkamer zijn. Hoewel... dit is alleen nog maar een voor gesprek. Dat is het enige waar ik mee wilde instemmen. Maar ik kan haar moeilijk bij een gesprek over sperma en eisprongen laten zitten, en over de mogelijkheid (het is namelijk geen waarschijnlijkheid) dat ze een zusje of broertje krijgt. Anderzijds spreekt het idee om haar bij de receptionist achter te laten me ook niet aan. Ze is pas zes.

We waren aanvankelijk niet van plan om haar mee te nemen, maar de oppas die we hadden geregeld, had afgezegd, zoals vaker gebeurt met dat soort afspraken. We hadden weinig keus. Ik had de afspraak willen uitstellen. Wat mij betreft tot sint-juttemis, maar Simon wilde heel graag een gesprek over de mogelijkheden en vond uitstel onbespreekbaar. Millie moest dus mee.

‘Hoe eerder we weten wat er mis is, hoe eerder het kan worden verholpen,’ zei hij optimistisch. Op zijn gezicht verscheen een grote, hoopvolle grijns.

‘Er is niets mis, we zijn gewoon oud,’ wees ik hem terecht.

‘Ouder. Niet oud. Niet té oud, in elk geval. Er zijn zoveel vrouwen die op hun vijfenveertigste nog bevallen,’ hield hij vol. ‘Sommigen zelfs van hun eerste kind. Het feit dat we Millie al hebben, betekent dat jij een betere positie hebt dan zij.’

Dat we Millie al hebben, betekent volgens mij dat we het onderwerp moeten laten rusten. Dat we tevreden moeten zijn met één kind. Tevreden zijn is wat mij betreft een volstrekt onderschat levensdoel. Simon heeft niets met tevredenheid. Hij is het liefst dolgelukkig. Zo niet, dan zit hij diep in de put. Dat zal hij zelf nooit toegeven, maar we zijn nu al zeventien jaar samen en ik ken hem beter dan hij zichzelf kent. Voor mijn gevoel hebben we een veel te groot deel van ons huwelijksleven in dit soort klinieken doorgebracht. Plekken met beige muren en getemperde verwachtingen, plekken waar je geld en je hoop worden afgenomen terwijl je in ruil daarvoor geen enkele garantie krijgt. Toen we Millie, ons wondertje, kregen, dacht ik dat we al die ergernissen en frustraties voorgoed achter ons hadden gelaten. Eén kind was voor mij genoeg. En ik had gedacht, gehoopt dat het voor Simon ook genoeg zou zijn.

Millie is perfect.

We moeten ons geluk niet op de proef stellen. Ik ben altijd een ‘tel je zegeningen’-type geweest. Ik hoef geen overvloed aan rijkdommen. In plaats daarvan leid ik liever een sober leven, met net genoeg om mee rond te komen. Hierover verschillen Simon en ik van mening. Natuurlijk vindt hij Millie ook perfect. Maar

voor hem is haar perfectie juist reden om nog meer baby's te willen maken.

Sinds een paar jaar, of eigenlijk sinds Millie op de kleuterschool zit, is Simon van mening dat we het nog eens moeten proberen. Ik knik dan meestal, en glimlach en stem in met zijn suggestie zonder er echt een gesprek over te voeren. Want in zekere zin zijn we het ook aan het proberen. Althans, we doen niets om het te voorkomen. We gebruiken geen anticonceptie. Maar op onze leeftijd en met onze voorgeschiedenis kun je het niet echt proberen noemen. Als we een tweede kind willen, zullen we er hulp bij moeten vragen. Dat weet ik. Sinds kort heeft Simon de inzet drastisch verhoogd, in die zin dat hij het idee niet meer kan loslaten. Hij is simpelweg niet in staat om te genieten van wat we hebben.

De voorjaarsvakantie is een goed voorbeeld. We huurden een huisje in Devon, want dat is wat Britse gezinnen al generaties lang doen, en kennelijk ontbrak het ons aan de noodzakelijke fantasie om met die trend te breken. Dit jaar namen we het risico een nieuw deel van Devon te kiezen waar we nog niet eerder waren geweest. Het huisje was gedateerd, maar wel heel schoon. Hoewel het douchen dankzij de lage waterdruk een traag en teleurstellend proces was, beschikte het huis wel over een open haard, een Aga en een kast vol legpuzzels en bordspelletjes, dus voor ons was het een perfecte plek. De tuin liep uit op een wandelpad dat direct naar het strand leidde. Stranden verrassen me altijd weer. Ze zijn nooit zo rustgevend en geschikt om je te bezinnen als ik ze me voorstel. Met name Britse stranden zijn vaak erg lawaaiig: het geluid van brekende golven, krijsende meeuwen, de wind die over het zand schuurt, kinderen die lachen, huilen en schreeuwen. Je kunt dat maar beter accepteren, omarmen. We gunnen Millie dolgraag alles wat in een boek van Enid Blyton zou kunnen gebeuren, dus trotseren we de kou en maken we lange wandelingen en picknicken we in de wind. We hebben krabben gevangen en de getijdenpoeltjes afgespeurd op miniwezentjes waar Millie helemaal enthousiast van werd. Ons

huisje lag op een halfuur rijden van een kinderboerderij en een dorpje bestaande uit pastelkleurige huisjes waar het wemelde van fish-and-chips-winkels. Ideaal, zou je zeggen.

Het was echter geen rustig dorp. Het was te pittoresk om een geheim te blijven. Ook wij hadden het ontdekt omdat er een artikel over in de glossy bijlage van de zondagkrant had gestaan. Maar ondanks de identieke, in Boden uitgedoste gezinnen, die plastic emmertjes en schepjes achter zich aan zeulden, slaagden wij er toch in wat privacy te veroveren, wat tijd voor onszelf. We negeerden de mensenmassa en trokken een magische cirkel om ons heen. Natuurlijk sloot Millie vriendschap met de andere kinderen op het strand. Ze is een zelfverzekerd, open en knap meisje, helemaal het type kind met wie andere kinderen graag bevriend willen zijn, maar toen de ouders van haar nieuwbakken vriendjes ons uitnodigden voor een scone in het café of een barbecue in hun vakantiehuisje, sloegen we dat af. We verzonnen een smoes, jokten dat we al andere plannen of verplichtingen hadden.

Ik ben heel anders dan Millie. Ik ben niet iemand die makkelijk vrienden maakt. Nooit geweest. En ik werd ook nooit mooi gevonden. Dat is natuurlijk niet het ergste wat je kan overkomen, hoewel sommigen daar anders over lijken te denken. Als kind zorgde ik ervoor dat ik lief en grappig was, ik probeerde overall van op de hoogte te zijn. Stiekem wilde ik wel graag slim gevonden worden. Dat was genoeg. En ik heb het gered. Inmiddels heb ik geweldige vrienden, maar nog steeds heb ik niets met oppervlakkige, vluchtige vakantievriendschappen. Waarom zou je eraan beginnen? Bovendien hadden wij het met zijn drietjes zo heerlijk dat we niemand anders nodig hadden. Drie is het ideale getal. Leuk weetje: de volgelingen van Pythagoras dachten dat het getal drie het eerste echte getal was. Drie is het eerste getal dat een geometrische figuur vormt, de driehoek. Drie wordt gezien als het getal van harmonie, wijsheid en begrip. Ik heb drie met name altijd een betekenisvol getal gevonden omdat het vaak geassocieerd wordt met tijd: verleden, heden, toekomst; begin, midden, einde; geboorte, leven, dood.

Ik slaak een zucht en kijk om me heen in de wachtkamer van de vruchtbaarheidskliniek. Eigenlijk vind ik dat we hier niet zouden moeten zijn om een tweede kind te willen. Het is alsof we ons geluk op de proef stellen. Alsof we hebbertig zijn. Om problemen vragen. We zijn gelukkig zoals het is.

Simon knijpt in mijn hand. Ik denk terug aan de laatste avond in het huisje. Millie was uitgeput na een week van frisse lucht en lange wandelingen. Ze viel aan de keukentafel bijna in slaap boven haar bord. We brachten haar om zeven uur naar bed en ze sliep meteen. Simon stelde voor om een glas wijn in de tuin te drinken om nog even te genieten van onze laatste avond en de beslotenheid van ons huisje. Er was een gaskachelkje, zo'n ding dat slecht is voor het milieu, dus ik maakte bezwaar, maar Simon haalde me over. 'Voor één keertje. Kom op.'

Laten we het erop houden dat de wijn (niet één glas, maar uiteindelijk twee flessen) en het geluid van de branding, plus het feit dat we na lange tijd weer eens met z'n tweetjes waren, zonder andere mensen, zelfs zonder Netflix, effect hadden. We hadden seks onder de sterrenhemel en een deken. Het was opwindend, gewaagd. De laatste keer dat we iets spannends hadden gedaan, was zo lang geleden dat ik me niet eens herinnerde wanneer dat was geweest. Jaren geleden. Naderhand lagen we knus tegen elkaar aan onder het enigszins kriebelige picknickkleed. We genoten van het moment. Totaal ontspannen. Voldaan. Het was genoeg. Het was hemels. Totdat Simon me op mijn kruin kuste en zei: 'Er is slechts één ding dat dit moment nog mooier zou kunnen maken. Weet je wat dat is?'

'Een post-coïtale sigaret?' grapte ik. Ik heb zelf nooit gerookt en Simon is ermee gestopt toen we net verkering met elkaar kregen. Ik weet dat hij het nog steeds mist. Zelfs na zoveel jaren verlangt hij nog steeds naar een nicotineshot. Simon is een liefhebber van de kick en de roes. Ik snap daar helemaal niks van. Ik vind mijn gezondheid veel belangrijker dan een kick.

'Nou, dat zou lekker zijn, maar nee. Ik bedoelde een baby, die boven zou liggen slapen.'

‘We hebben een baby die boven ligt te slapen.’

‘We hebben een klein meisje,’ zei hij zachtjes maar niet onvriendelijk.

‘Ze kunnen niet altijd baby blijven.’

‘Zo bedoel ik het niet.’

Hoewel ik de warmte van zijn lijf van top tot teen tegen me aan voelde, huiverde ik. ‘Meen je dat nou?’

‘Ik hou zoveel van Millie. En van jou,’ voegde hij er haastig aan toe. ‘Ik kan de gedachte niet verdragen dat we haar niet alles geven wat ze wil.’

‘Maar we geven haar toch zo veel mogelijk?’ wees ik hem terecht.

‘Alles, behalve een broertje of zusje,’ wierp hij tegen.

‘Oké, maar het is niet zo dat we haar dat misgunnen. Het is gewoon niet gebeurd. En het zal waarschijnlijk ook niet gebeuren, want wij worden er ook niet jonger op.’ En zwanger worden was iets wat ons niet heel makkelijk af ging. Maar dat zei ik niet hardop. We praten liever niet over de verschrikkingen die we hebben moeten doorstaan om Millie te krijgen. Over het algemeen wordt verondersteld dat je de pijn van een bevalling meteen vergeten bent zodra je de baby in je armen houdt. In mijn geval gold dat ook voor de pijn van jarenlang proberen zwanger te raken.

‘We zouden ervoor moeten gaan. Het is zo’n sociaal, liefdevol meisje. Ik kan het niet verdragen dat ze nooit een zusje of broertje zal hebben.’

‘Alsof dat altijd zo leuk is,’ wierp ik tegen. ‘Jij hebt zelf nauwelijks contact met je zus.’

‘Maar jij bent dol op je zus. Ik wil dat Millie hetzelfde krijgt wat jij met Rose deelt.’ Hij draaide zich naar me om en ik zag vuur in zijn ogen. Op dat moment had ik moeten inzien dat hij de kwestie niet zou laten rusten. Als hij iets wil, kan hij heel vasthoudend zijn.

Of, in de woorden van mijn moeder, koppig.

2

Simon

Het was kil in de wachtkamer. De airconditioning stond iets te hoog afgesteld. Omdat het mooi weer was buiten, hadden veel mensen het erop gewaagd om in een T-shirt of zomerjurk de deur uit te gaan. Behalve Daisy, want zij had het altijd snel koud, dus ze had haar jas nog aan. Het leek of ze elk moment een spurt naar de deur zou kunnen maken, uit protest. Simon wist dat ze hier eigenlijk niet wilde zijn. Hij begreep dat. Natuurlijk herinnerde ook hij zich het verdriet dat met dit soort plekken verbonden was. En ze had gelijk: ze waren gelukkig met hun leven zoals het was, maar hij dacht dat ze misschien nóg gelukkiger zouden kunnen zijn. Waarom niet? Waarom genoeg nemen met de situatie?

Als Simon zich verveelde of nerveus of gestrest was, had hij de gewoonte om met de hak van zijn voet op de vloer te tikken. Dat had tot gevolg dat zijn hele been constant heftig op en neer bewoog. Zelf had hij dat niet in de gaten, totdat Daisy haar hand op zijn dij legde om hem te kalmeren en stilzwijgend te vragen ermee op te houden. Precies dat deed ze nu. Hij stopte, pakte een krant en bladerde er snel doorheen. Er stond niets in wat zijn aandacht kon vasthouden. Slechts artikelen over financiële crises en over politici die met de broek op hun enkels waren betrapt. Niets nieuws onder de zon. Hij legde de krant weg en begon te fluiten. Hij was zich er niet van bewust totdat Millie

lachte en op het deuntje begon te dansen, wat hem vermoedelijk een haastige reprimande van Daisy bespaarde. Want zolang hij Millie vermaakte, vergaf Daisy hem zijn rusteloosheid en zijn grillen. Ondanks de ondeugdelijke airco voelde hij zich klam. Hij voelde het zweet onder zijn oksels kriebelen. God, wat had hij zin in een borrel.

Hij had Daisy overgehaald om samen naar de kliniek te gaan op voorwaarde dat ze alleen maar met dokter Martell zouden praten. Hij was een van de beste fertiliteitsartsen van het land, of, met de juiste term, voortplantingsgeneeskundigen. Ze zouden hem alleen vragen wat voor hen de opties waren, ze wilden hun mogelijkheden verkennen. Dat was wat hij haar had gezegd. Maar hij had gelogen. Tien dagen eerder was hij al bij dokter Martell geweest voor een algemene gezondheidscheck en voor specifiek onderzoek naar de kwaliteit van zijn sperma. Hij wilde de zaak in gang zetten. Jaren geleden was hem gezegd dat hij traag zaad had, maar dat bleek uiteindelijk geen probleem te zijn. Het was een kwestie van de schildpad en de haas, daar was Millie het levende bewijs van. Daisy had echter wel een punt. Daar was hij zich heus wel van bewust. Hij was zeven jaar ouder sinds de conceptie van Millie, ze waren allebéi zeven jaar ouder. Maar dat hoefde niet te betekenen dat ze geen kans meer maakten. Simon wilde graag weten of er sindsdien wetenschappelijke vooruitgang was geboekt, iets waar zijn rakkers profijt van zouden kunnen hebben, als hij duidelijk was, of ten minste weer gelijke kansen op het speelveld zouden geven. Hij las aan de lopende band artikelen over het groeiende aantal vrouwen dat op latere leeftijd nog kinderen kreeg. Door zelf het initiatief te nemen en alvast onderzoeken te ondergaan hoopte hij Daisy enthousiast te krijgen. Hij wist dat het veel gevraagd was. De onderzoeken en de eventuele daaropvolgende behandelingen die zij zou moeten ondergaan waren in alle opzichten zwaarder dan wat hij zou moeten doorstaan. Ivf was een uitputtingsslag geweest. Maar het zou de moeite lonen.

Hoewel hij was gestopt met fluiten, bleef Millie dansen. Ze

was in haar eigen wereldje. Kennelijk hoorde ze de muziek nog in haar hoofd. Of misschien luisterde ze naar een compleet orkest. Misschien stond ze op het podium van de Opéra in Parijs. Ze was een wonder! Millie had een ongelooflijk, uitzonderlijk talent. Ze was het soort kind dat op een volkomen natuurlijke wijze door de dag heen werfelde. Daisy beweerde regelmatig dat ze haar dochter bewonderde, want zelf was ze nooit zo'n meisje geweest van wie men vond dat ze op dansles moest. Sterker nog, haar familie had haar de bijnaam 'de dansende olifant' gegeven, omdat ze zich nogal onhandig en slungelig bewoog. Simon was als kleine jongen evenmin op dansles gestuurd. Zijn familie was veel te conventioneel om zoiets te overwegen, maar hij vond zelf dat hij best een aardig figuur sloeg op de dansvloer (zoals hij het met de nodige zelfspot uitdrukte); hij was zeker goed in sport in het algemeen. Hij had altijd gedacht dat Millie haar danstalent van zijn kant van de familie had geërfd; zijn zus was als kind een behoorlijk goede turnster geweest en kon heel aardig tapdansen. Ze was vooral heel goed in het snel van de ene plek naar de andere bewegen, bedacht Simon met een zucht. Ongeveer een maand nadat zijn moeder de diagnose alzheimer had gekregen, kondigde zijn zus aan dat ze naar Canada ging emigreren. Hij bleef zichzelf voorhouden dat het een toevallige samenloop van omstandigheden was geweest, maar zeker wist hij dat niet. Het kwam in elk geval niet gelegen, dat stond als een paal boven water.

Millie hield van frutseltjes, van alles wat mooi was, van alles wat zwierde en werfelde. Daisy had haar vlak voordat ze drie werd op dansles gedaan. Niet omdat Daisy een extreem irritante, overdreven ambitieuze moeder was, maar alleen omdat ze vond dat Millies energie en haar verlangen om te huppelen en te zwieren gekanaliseerd moest worden. Ze bleek er goed in te zijn, heel goed zelfs. Haar danslerares zei dat ze nog nooit in haar negentienjarige loopbaan een vergelijkbaar talent had gezien bij zo'n jong kind. Omdat Daisy zelf lerares was – geen danslerares, maar ze gaf les aan groep acht van een basisschool – kon ze de waarde

van een dergelijke observatie heel goed inschatten. Opgewonden had ze tegen Simon gezegd dat leerkrachten voorzichtig moesten zijn met wat ze tegen ouders zeggen, want ouders hebben allemaal de neiging zich te laten meeslepen. Allemaal vinden ze dat ze een heel bijzonder wondertje op de wereld hebben gezet, terwijl de praktijk laat zien dat de meeste kinderen binnen de gangbare criteria vallen.

Maar Millie bleek kennelijk toch écht een bijzonder talent te hebben.

Simons ogen volgden haar door de wachtkamer; ze rende op haar tenen in het rond, met haar armen als linten omhoog en haar kin sierlijk vooruitgestoken. Een aanbiddelijke mix van kinderlijke overgave en serieuze concentratie. Iedereen in de wachtkamer staarde haar aan, bijna even gebiologeerd als hij. Je kón simpelweg niet anders. De emoties die zij opriep, varieerden van geamuseerdheid tot verrukking en verlangen. Daisy wist niet goed hoe ze moest kijken, triomfantelijk of beschaamd. Had ze niet gezegd dat ze het tactloos vond om een kind mee te nemen naar een fertiliteitskliniek? Alsof ze ermee wilden opscheppen.

‘We hoeven het de andere mensen niet in te wrijven,’ had ze gewaarschuwd. Simon had haar manier van uitdrukken grappig gevonden, een beetje gek. Volgens hem zou Millies aanwezigheid in de wachtkamer juist inspirerend kunnen werken. Stimulerend. Dat Millie bijzonder was, leed geen twijfel. Natuurlijk zouden ze voor een tweede gaan. Stel je voor dat Millie prima ballerina zou worden bij het koninklijk ballet. Waarom ook niet? Wie weet wat ze nog meer op de wereld zouden zetten? Een astronaut, een tweede Steve Jobs, een wetenschapper die een middel tegen kanker ontdekt. En anders gewoon een aangename persoon, die aardig was voor zijn burens, zijn partner trouw bleef en een belangstellende ouder werd. Het was leven. Leven! Wat was er nu belangrijker dan dat? Je moet het een kans geven, toch? Dat was je plicht.

Millie danste elke dag. Ze was chagrijnig als ze een les miste en zelfs op vakantie ruimde ze een paar uurtjes oefentijd in. Ze was

pas zes maar toch al enorm toegewijd en ambitieus. Het was ongeloflijk. Haar bestaan bestond voor honderd procent uit roze tule. Toen ze net op school zat, had ze elke dag wel een inzinking en aanvankelijk maakten Simon en Daisy zich daar zorgen over. 'Heb je wel vriendjes, Millie?' 'Is je juf wel aardig tegen je?' 'Vind je de schoollunch niet lekker?' 'Kun je je kapstokje wel vinden?' vroegen ze, hun hersenen pijnigend op zoek naar de oorzaak van eventuele irritatie of conflict.

'Ja, ja, jawel, ja,' stamelde ze door haar tranen heen.

'Wat is er dan aan de hand?' vroeg Simon wanhopig. Hij had die ochtend vrij genomen van zijn werk om bij Daisy te kunnen zijn wanneer ze Millie probeerde de klas in te krijgen.

'Ik vind het uniform lelijk!' jammerde ze. 'Het is groen. Ik wil een roze uniform.' Simon kon alleen maar lachen om haar verontwaardigd gehakkeld verklaring. Uiteindelijk had Daisy de zaak opgelost door een roze lint op de zoom van Millies schoolrok te naaien, iets wat Simon nog steeds beschouwde als een geniale vondst en een blijk van pure toewijding.

'Ik vind het gewoon niet prettig om Millie mee de spreekkamer in te nemen,' fluisterde Daisy. 'Stel je voor dat haar interesse wordt gewekt. Ze kan genoeg begrijpen van wat er gezegd wordt. Ik wil niet dat we nu al de verwachting bij haar wekken dat er een broertje of zusje op komst is.' Omdat Simon zojuist aan het met de hand opgenaaide roze lint had gedacht, was hij iets meer geneigd om haar tegemoet te komen.

'Oké. Zal ik dan eerst naar binnen gaan om te horen wat hij te zeggen heeft? Dan kun jij na mij gaan.'

'Duurt het dan niet twee keer zo lang?' Daisy keek bezorgd om zich heen. Er zaten nog twee stellen in de wachtkamer. Misschien hadden zij ook een afspraak met dokter Martell. 'Ik wil niet dat het spreekuur door ons uitloopt.'

'We betalen ervoor, dus maak je daar maar geen zorgen over.'

'Maar het is onbeleefd.' Daisy hechtte overdreven veel waarde aan beleefdheid, iets wat Simon de ene keer wel charmant vond, maar de andere keer frustrerend.

‘Nou, wat wil jij dan doen? Weggaan is ook onbeleefd.’

Daisy knikte. ‘Misschien wel.’

Op dat moment verscheen er een keurig geklede verpleegster met een klembord in haar hand. Ze straalde efficiëntie uit. ‘Meneer en mevrouw Barnes?’ zei ze op afgemeten toon.

Simon stond op, kuste Daisy op haar kruin: ‘Kijk niet zo benauwd. Dit is het begin van een prachtig avontuur,’ zei hij. ‘Ik hou van je.’